

Θεωρητικό φύλλο εργασίας

Η λογοτεχνία από το Μεσαίωνα μέχρι το 17^ο αιώνα

Κορμός της ενότητας /Ο

1/ Θεματική προσέγγιση

Μέσα από τη γαλλική λογοτεχνία, βρίσκουμε τη θέση της αναπηρίας στην κοινωνία.

Μεσαίωνας

Οι λαϊκοί σατυρικοί μύθοι του μεσαίωνα.

17^{ος} αιώνας : Jean La Fontaine : Συλλογή μύθων (de 1668 à 1694)

2/ Περιεχόμενο

Στη γαλλική λογοτεχνία, βρίσκουμε για πρώτη φορά άτομα με ειδικές ανάγκες στους μύθους του Μεσαίωνα με τους Τρεις Τυφλούς του Compiègne ή τους Τρεις Καμπούρηδες του Douai. Πρόκειται για σύντομες λαϊκές ιστορίες ανάμεσα στην ιστορία και τον μύθο που είναι ειρωνικές και μιλούν για τους ανθρώπους που είναι εξοικειωμένοι με το να τους χλευάζουν. Σε αυτές τις δύο ιστορίες, αυτοί οι μισό-φανταστικοί χαρακτήρες περιγράφονται ως άνθρωποι που τους κοροϊδεύουν και χρησιμοποιούνται από τον ήρωα ως αντικείμενο για να παίξουν τον κακό. Οι χαρακτήρες μιλάνε με μία φωνή καθώς αναπαράγουν ένα τραγούδι. Τα λεγόμενά τους φαίνεται να μην τα σκέφτονται, αλλά να είναι υπαγορευμένα από τον ήρωα που ακούει μέσω αυτών ότι και είναι ο ισχυρότερος. Έτσι εξομοιώνονται με το αντικείμενο της βοήθειας που βρίσκουμε στις ιστορίες σαν ένα μαγικό ραβδί στην καλύτερη περίπτωση. Αυτοί οι άνθρωποι είναι σε κάθε περίπτωση οι ζητιάνοι που δεν έχουν ούτε εργασία ούτε οικογένεια, εγκαταλελειμμένοι από την κοινωνία και παίζουν μόνο τον εξαιρετικό ρόλο του αντικειμένου γελοιοποίησης.

Αργότερα, τον δέκατο έβδομο αιώνα, ο Jean de La Fontaine μέσω της συλλογής του μύθων λαμβάνει μια κριτική ματιά στο δικαστήριο του Louis XIV. Ο μύθος είναι ένα είδος πολύ σύντομης γραφής που είναι επίσης σατυρικό και χρησιμοποιεί χιούμορ για να μεταφέρει ένα μήνυμα που σε αυτή την περίπτωση είναι με τη μορφή ηθικής. «Χρησιμοποιώ ζώα για να εκπαιδεύω τους ανθρώπους», έγραψε ο La Fontaine στην αρχή της συλλογής των μύθων του. Τα χαρακτηριστικά του ζώου στη συνέχεια επανέρχονται συχνά, καθώς και οι υποτιθέμενες αρετές και ελαττώματα (όπως η δύναμη για τον λύκο ή η πονηριά για την αλεπού. Είναι επίσης προικισμένα με λόγια, είναι έτσι προσωποποιημένα. Ο διάσημος μυθιστοριογράφος έχει ένα άτομο με αναπηρία στα γραπτά του, που του χρησιμεύει για να δικαιολογήσει το ανεξήγητο στον μύθο Αγάπη και τρέλα: εδώ υπάρχει μια διαφορά μεταξύ αυτών των δύο καταστάσεων που θεωρεί εδώ ως χαρακτήρες:

« Η τρέλα και η Αγάπη έπαιζαν μαζί μια μέρα.

Αυτή δεν είχε ακόμη στερηθεί τα μάτια. Μια διαφωνία φάνηκε.

Η αγάπη θέλει να συγκεντρωθεί γι' αυτό το συμβούλιο των Θεών.

Η άλλη δεν είχε υπομονή.

Της δίνει ένα τόσο θυμωμένο χτύπημα, που χάνει τη λάμψη του ουρανού. "

Εδώ, ο La Fontaine προτιμά να χρησιμοποιήσει έναν ευφημισμό αντί για τη λέξη τυφλός, η οποία δεν χρησιμοποιείται ποτέ στο κείμενο σαν να μιλάμε για ένα χαρακτηριστικό περισσότερο από ένα μειονέκτημα. Η ηθική αυτού του μύθου γράφεται έτσι:

«Όταν λαμβάνουμε υπόψιν το δημόσιο συμφέρον, αυτό του Κόμματος, Το αποτέλεσμα τελικά του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν να καταδικάσει την τρέλα για να χρησιμεύσει ως οδηγός για την Αγάπη. "

Έτσι είναι η ιδέα ότι η αγάπη είναι τυφλή. Έτσι, το άτομο με ειδικές ανάγκες περνά από την κατάσταση του αντικειμένου σε μια εικόνα που καθιστά δυνατή την εξήγηση μιας γκρίζας περιοχής στην ανθρώπινη γνώση.

3/ Σκοπός

Το παρόν φύλλο επισυνάπτεται στην ενότητα κατάρτισης για το ιστορικό της αναπηρίας και το νομοθετικό της πλαίσιο.

4/ Όρια

Μελετήσαμε μόνο την περίπτωση της Γαλλίας

Ευρωπαϊκή ομάδα Erasmus+